

[Anker Jørgensen.]

gerne skal foregå, er jo, at der er en ny koalition på vej, en koalition, der ikke i tilstrækkelig grad vil være præget af social balance, og en koalition, som ikke vil mindske, men derimod øge den forvirring, som der ganske naturligt har været, ikke mindst i de sidste dage, ude i befolkningen.

Over for dette står stadig væk det socialdemokratiske ønske om en helhedspolitik, der på forhånd i hovedlinjerne er aftalt, og hvor partier samler sig, som ikke står for langt fra hinanden. Vi har nu set, at folkettingen kan fungere, men det er ikke lige meget, hvordan det fungerer. Jeg håber, at regeringen vil forstå nødvendigheden af i den kommende tid ikke at glide for langt væk fra den politik, som virkelig har mulighed for at bære fremover.

Morten Lange (SF):

Hr. Anker Jørgensen har nogle gange talt om det lykkelige samarbejde mellem partier, der ikke står for langt fra hinanden. Jeg gad vide, om disse ord fra hr. Anker Jørgensens side har den samme dækning efter de afstemninger, vi skal til om lidt. Jeg tror snarere, jeg vil lykønske hr. Anker Jørgensen med det, der er sket. Hans parti var meget nær ved at komme ind i et forlig, som jeg må karakterisere som et ganske utrolig skarpt borgerligt forlig.

Jeg må sige til statsministerens ros, at det, han oprindeligt havde forelagt i sin buket, var hård, borgerlig politik. Det er ikke vores politik, tværtimod, men den havde da en vis indre konsekvens. Det har været interessant at se, og jeg synes, at der bør lægges mærke til, hvordan man under behandlingen i dette ting har firet på de afgifter, som så nogenlunde balancerede socialt, og som især kunne siges at virke som et valutaværn på godt og ondt. Man har i stedet forøget de afgifter på cigaretter og øl osv., som det kristelige folkeparti af en eller anden grund mener har et særlig socialt tilsnit, men som i virkeligheden nok skal vise sig at have én eneste tydelig og klar effekt, nemlig at sætte prisspiralen og lønspiralen yderligere i gang. Jeg kan garantere for, at over for denne type af gammeldags og støvet beskatning, som man naturligvis må ajourføre fra tid til anden, og det har vi gjort for nylig, når man så giver den en tak til, er der kun ét svar, og

det er at sørge for lønkomensation. Og så vil jeg gerne se, hvor valutaværnet er henne. Jeg tror ærlig talt, at statsministeren i dag må erkende, at det, som engang var hård borgerlig politik, med et sigte, nu er blevet hård borgerlig politik uden et sigte, men dog altså med ét sigte, nemlig at banke en sort højrefløj sammen i denne sal.

Samtidig har man naturligvis kombineret det med en ny udpumpning, først og fremmest til villaejerne. I stedet for at finde en fornuftig måde at få villaejerne passet ind i beskatningen på, har man kapituleret. Vi har altså set endnu en kapitalution fra statsministerens side. Han kom med en linje. Efterhånden har han ikke meget af den levnet. Til gengæld for en linje har han fået et forlig, et forlig som går ud på, at det, vi vedtog i går, forkaster vi i dag, og omvendt. Det er et interessant eksempel. Jeg håber, det vil gå ind i lærebøgerne om demokratiets, om jeg så må sige afveje for at forklare skolebørn og andre lignende, der skal lære det, at sådan kan intet demokrati gøre, hvis det skal leve ordentligt.

Men der er jo naturligvis en lykke ved alting: demokratiet mishandler man ikke straffet. Det vil man heller ikke gøre i dette tilfælde og det gælder naturligvis især hr. Glistrup, som jeg gerne vil holde en mindetale for i dag.

Indtil for ikke så forfærdelig længe siden må jeg sige, at det, hr. Glistrup sagde i dette ting, var dog i hvert fald anderledes, end det man ellers hørte. Jeg synes ikke, det var fornuftigt; det var ej heller velgennænkent, men det var dog anderledes. Men nu i dag mener jeg, hr. Glistrup virkelig har fortjent at være oldermand i de virkelige gammelpolitikeres lav. Så store krumspring, som han altid beskyldte andre for at slå, har hr. Glistrup nu i dag slået. Han har slået et krumspring, en tredobbelt baglæns saltomortale og er faldet ned på hovedet. Jeg håber virkelig, det må resultere i, at vælgerne indser, at det er noget af det, som man brækker nakkehvirvelen ved. Når man bliver valgt ind i dette ting på den påstand, at man nu skal spare folk for skat, og derefter giver sig til at drive det, jeg kalder skattepolitisk lommetyveri nede ved siden af cigaretpakken, så må jeg sige, at det ærlig talt er en mærkelig måde at opfatte en ny linje i dansk politik på. Mange har måske fra tid